

En l'intermedi de totes les tardors,
els sondejos de la premsa en diumenge:
els genets poderosos perden fulles,
hi ha un verí de vent que les habita.
Mires la pàl.lida mort estesa sobre els dies,
la insuportable marea de la vida
que tix penya- $\neg$ -segats en el cervell,
la cavalcada en va de tots els ancestres.
Tot és igual, com un hipòdrom insomne
sense herba, sense públic, sense cavalls;
anacrònic i estrany com una peül·la solta,
trist i absurd com certs discursos de neu.
La mort avança sense competidors,
seca com un riu de crisantems a la teua vora
i respirel el putrefacte alé de les magranes,
les apostes corruptes dels capitans.
Ja no creus en el sistema pobre,
en la lenta davallada de les conviccions.
Galopes a pleret contra els nous horitzons
i t'imagines ales en la crinera eixuta.
S'han cansat els soldats com l'hematòcrit
que fou aigua, desolada creix la malatia.

En la recòndita cova del cataclisme
els teus ulls s'omplin de palmeres i roses.